

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ, λέγει η ιστορία, ότι εναλλάσσονται εις τήν ἐξουσία, κερδίζοντάς την, κολακεύοντας τούς πολῖτες, ὑποσχόμενα ἀνέφεικτα πράγματα, τά ὅποια σχεδόν πάντοτε, τά πιστεύουν εὐκόλα καί κατόπιν ἀπογοητευμένοι τά καταψηφίζουν.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ πολλοί πολῖτες, δέν θέλουν νά ἀκούσουν τήν ἀλήθεια, θέλουν νά ζοῦν μέ ψευαισθήσεις.

Δέν θέλουν νά παραδεχθοῦν, ὅτι ἡ πρόοδος ἐνός ἀνθρώπου, μιᾶς οἰκογενείας καί ἐνός κράτους, θά ἔλθῃ ὅταν κάθε ἄνθρωπος, ἐργάζεται καί παράγῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο καί καταναλώνῃ μόνον ὅσα εἶναι πραγματικά ἀναγκαῖα.

Τό τί εἶναι ἀναγκαῖον τό κρίνει ἡ πολυχρόνιος πεῖρα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἡ κοινή λογική, οἱ περιστάσεις καί κυρίως τό θεῖον θέλημα, ὅπως τό ἐκφράζει ἡ Καινή Διαθήκη, ὀρθοδόξως ἐρμηνευομένη.

Τά κόμματα, τόσο τά λεγόμενα συντηρητικά, ὅσα καί τά λεγόμενα φιλελεύθερα καί δημοκρατικά, εἶναι κατὰ βάσιν ὕλιστικά καί ἄθεα, ἔστω καί ἐάν κάποια λέγονται χριστοδημοκρατικά.

Ὅμως ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν πρόσωπα, πού ἐμπνέονται ἀπό τά Ἑλληνοχριστιανικά ἰδεώδη καί ἐργάζονται διά νά ἐνημερήσουν οἱ πολῖτες καί νά γίνουν "καλοί κἀγαθοί"

Διά τοῦτο ὁ χριστιανός εἶναι ἀνάγκη νά εἶναι ἐντονα ἐνεργός πολίτης. Ὅμως δέν πρέπει νά θεωρῇ τό ἕνα καλό κόμμα καί τό ἄλλο κακό. Ἀλλά νά διαλέγῃ μεταξύ καλλοῦ καί καλλιτέρου ἢ μεταξύ κακοῦ καί χειροτέρου καί εἰς ὅποιον πολιτικό χῶρο καί ἐάν εὐρίσκεται, νά βοηθᾷ νά ἐκλέγωνται πρόσωπα δίκαια, καταξιωμένα, καλοί οἰκογενειάρχες καί μέ πνευματικά ἐνδιαφέροντα, διότι "οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον ζήσεται ἄνθρωπος" εἶπε ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός καί τό ἐπιβεβαιώνει ἡ ιστορία.